

Súd: Okresný súd Skalica
Spisová značka: 3C/169/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2713202740
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Butašová
ECLI: ECLI:SK:OSSI:2019:2713202740.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Skalica sudkyňou JUDr. Jankou Butašovou v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom na Pajštúnskej 5 v Bratislave, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom Tomáš Kušník, s.r.o., so sídlom na Pajštúnskej 5 v Bratislave, IČO: 36 613 843, proti žalovanej V. H., R. XX.XX.XXXX, D. R. R. XXXX/XX C. I., zastúpenej správcom LexCreditor k.s., so sídlom v Trnave na Hlavnej ul. č. 3, IČO: 47 245 913, o zaplatenie 2 831,53 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovanej súd oproti žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na Okresnom súde Skalica dňa 15.4.2013 žalobca žiadal zaviazať žalovanú zaplatiť mu sumu 2831,53 eur, úrok z omeškania v sume 299,11 eur a úrok z omeškania 9% ročne zo sumy 2368,81 eur od 16.11.2012 do zaplatenia a trovy konania.

V žalobe je uvedené, že postupca Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava (v skratke v rozsudku súd používa aj SLSP a.s.) Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 Občianskeho zákonníka zo dňa 28.6.2011 postúpila žalobcovi (postupníkovi) pohľadávku voči žalovanej. Postupca uzavrel dňa 3.3.2006 so žalovanou zmluvu č. 252753885, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (v skratke VOP). Postupca podľa zmluvy poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky ich čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spíňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka. Podľa žaloby pohľadávka žalobcu ku dňu postúpenia predstavovala sumu 2866,53 eur, pozostávajúcu z istiny 2403,81 eur, riadneho úroku 147,86 eur, úroku z omeškania 314,86 eur, údaje sú v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok. Výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom. Žalovaná uznala uvedený záväzok v Dohode o uznaní záväzku, žalovaná zároveň uznala aj náklady inkasného konania, ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalobca si uplatnil zákonný úrok z omeškania od 29.6.2011 t.j. dňom nasledujúcim po dni postúpenia pohľadávky. Žalovaná uhradila dňa 24.4.2012 sumu 5 eur, dňa 25.6.2012 5 eur, 19.7.2012 5 eur, 16.8.2012 5 eur, 19.9.2012 5 eur, 17.10.2012 5 eur a 15.11.2012 5 eur, spolu 35 eur. Dlžná suma 2831,53 eur pozostáva z neuhradenej istiny 2368,81 eur (rozdiel medzi istinou úveru a súčtom všetkých mesačných platieb započítaných na istinu), z riadneho úroku 147,86 eur (rozdiel medzi postúpenými riadnymi úrokmi a platbami započítanými na tieto úroky) a z úroku z omeškania 314,86 eur (rozdiel

medzi postúpenými úrokmi z omeškania a platbami započítanými na tieto úroky). Úrok z omeškania je vyčíslený v sume 299,11 eur vo výške 9% ročne z jednotlivých dlžných súm po započítaní jednotlivých úhrad žalovanej odo dňa nasledujúceho po každej úhrady žalovanej do 15.11.2012, následne žaluje žalobca úrok z omeškania 9% zo sumy 2368,81 eur od 16.11.2012 do zaplatenia.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k.3C/169/2013-63 z 21.1.2015, ktorým žalobu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Súd žalobu zamietol z dôvodu, že nárok žalobcu je premlčaný podľa §5b zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Vo veci súd vydal doplniaci rozsudok č.k. 3C/169/2013-137 z 25.9.2017, ktorým určil, že čl. I bod 1 zmluvy o splátkovom úvere č. 0252753885 zo dňa 3.3.2008 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., so sídlom v Bratislave, Suché Mýto 4 a žalovanou v znení druhej vety "Dlžník je povinný za podmienok dohodnutých v Úverovej zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v úverovej zmluve" je neprijateľnou podmienkou, určil, že zmluvná podmienka v horeuvedenej zmluve uvedená v čl. II bod 2 v znení „Dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil s VOP a Úverovými podmienkami, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne vyhlasuje, že sa oboznámil so Sadzobníkom a súhlasí s ním. Pre účely Úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 1.8.2002 a Úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 1.2.2006" je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a určil, že zmluvná podmienka uvedená vo vyššie uvedenej zmluve v čl. I v bode 1. ohľadom ročnej percentuálnej miery nákladov 9,51% je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 23Co/34/2018-168 z 28.1.2019 zrušil rozsudok súdu I. inštancie a doplniaci rozsudok súdu I. inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd v uznesení prihliadol na nález Ústavného súdu SR PL ÚS 11/2016 z 7.2.2018, vyhlásený z Zbierke zákonov SR dňa 27.9.2018, odkedy je záväzný, na základe ktorého stratil § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. účinnosť. Odvolací súd v uznesení uviedol, že úlohou súdu I. inštancie v ďalšom konaní je posúdiť správne nárok žalobcu s úrokom z omeškania, ako aj ostatných poplatkov a pritom zistiť, či došlo za toto obdobie k úhrade časti uplatnenej sumy, ak áno treba ju v prospech žalovanej zarátať. Súd I. inštancie má posúdiť správne, či bola RPMN v predmetnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 26.4.2006 vypočítaná plne v súlade s zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 251/2001 Z. z. v znení do 30.06.2006 do jeho novelizácie zák. č. 264/2006 Z. z. účinnnej od 1.7.2007, ktorý v prílohe obsahoval vzorec pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch. Zároveň má súd I. inštancie v zmysle ust. § 396 ods. 1 C.s.p. rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania v novom rozhodnutí o veci.

Súd výzvou z 16.8.2013 vyzval žalobcu, aby v určenej lehote špecifikoval, čo konkrétne tvorí istinu, či žalobcom žalovaná istina obsahuje aj nejaký úrok, úroky z omeškania, poplatky prípadne zmluvné pokuty, ako bol vypočítaný úrok z omeškania (z akej sumy, za aké obdobie a akou výškou sadzby je úrok z omeškania počítaný) a koľko splátok a v akej výške žalovaná celkovo zaplatila a ako boli tieto splátky započítané. Súd vyzval žalobcu, aby predložil listinné dôkazy, z ktorých bude mať súd preukázanú dlžnú sumu a z čoho táto suma pozostáva (napr. výpisy z účtu, prehľad splátok a pod.).

Žalobca odpovedal na výzvu súdu podaním zo dňa 22.2.2014 tak, že istina vo výške 2 368,81 eur pozostáva z neuhradeného úveru, z poplatkov a zo zmluvných úrokov. Žalovaná čerpala dňa 3.3.2006 peňažné prostriedky vo výške 1 659,70 eur a vykonala úhrady celkom v sume 978,19 eur, pričom z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma 969,70 eur a na úrok z omeškania bola započítaná suma 8,49 eur. Žalovanej boli účtované poplatky za správu účtu a poplatky za upomienky v celkovej výške 239,31 eur a zmluvné úroky vo výške 1 474,50 eur. Istina tak predstavuje súčet bezhotovostného čerpania úveru, ku ktorému boli pripočítané poplatky a úroky a od ktorých boli odpočítané úhrady žalovanej započítané na istinu. Úroky boli vyčíslené sadzbou 17,30 % ročne. Pre výpočet úrokov z omeškania bola použitá úroková sadzba pre úrok z omeškania 26,40 % ročne.

Podaním z 13.6.2019 žalobca súdu oznámil, že výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nedisponuje.

Žalovaná sa k žalobe nevyjadrila, k veci sa vyjadrila až pri výsluchu na pojednávaní.

Súd vykonal dokazovanie zmluvou o splátkovom úvere č. 252753885 zo dňa 3.3.2006, Všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 1.8.2002, Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní

záväzku zo dňa 20.3.2012, Oznamením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011, Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.6.2011 a k nej patriacou prílohou č. 1, Pokusom o zmier zo dňa 26.3.2013, výzvou súdu, odpoveďou žalobcu na výzvu súdu zo dňa 22.2.2014, výpisom z účtu žalovanej, sadzobníkom poplatkov, výsluchom žalovanej a splnomocnenca žalobcu a zistil tento skutkový stav veci:

Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 252753885 zo dňa 3.3.2006 súd zistil, že právny predchodca žalobcu, veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. a žalovaná v postavení dlžníka podpísali zmluvu o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie splátkového úveru bankou dlžníkovi v sume a mene a za podmienok dohodnutých v zmluve. Podľa čl. II bod 1 a 2 sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver po splnení podmienok uvedených v zmluve pripísaním finančných prostriedkov na účet dlžníka uvedený v zmluve a dlžník vyjadril povinnosť za podmienok dohodnutých v zmluve poskytnutý úver splatiť, platiť úroky, a plniť ďalšie podmienky dohodnuté v zmluve. Podľa zmluvy o úvere bola výška úveru, ktorú sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi 1 659,70 eur (50 000 Sk), úver bol špecifikovaný ako Miniúver do 10 minút, úroková sadzba uvedená v zmluve bola 17,30 % pevná do konečnej splatnosti úveru, bez poplatku za poskytnutie úveru, poplatok za správu úveru 1,66 eur (50 Sk) mesačne, výška mesačnej splátky 44,25 eur (1 333 Sk), periodicita splátok mesačne k 20. dňu v mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.4.2006, konečná splatnosť úveru 20.2.2011 a splatnosť úrokov v posledný deň kalendárneho mesiaca. V zmluve bola uvedená ročná percentuálna miera nákladov 9,51 %. Všetky údaje a náležitosti uvedené v Základných podmienkach Zmluvy sú podľa zmluvy o úvere platné ku dňu uzatvorenia zmluvy a ich zmeny sa riadia Úverovými podmienkami účinnými od 1.2.2006 a Všeobecnými obchodnými podmienkami účinnými od 1.8.2002. V článku I. v bode 2 dlžník vyjadruje súhlas, aby banka vykonávala inkaso z inkasného účtu vo výške splátok a v periodicite splátok v súlade s úverovými podmienkami. Článok II. bod 2 je vyhlásením dlžníka, podľa ktorého sa oboznámil s VOP a úverovými podmienkami, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z čl. II. bodu 3 vyplýva, že všetky právne vzťahy vyslovene neupravené v zmluve sa budú riadiť príslušnými ustanoveniami úverových podmienok, VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy, Obchodným zákonníkom a ostatnými právnymi predpismi a to v tomto poradí. Čl. II bod 4 obsahuje ustanovenie, z ktorého vyplýva, že strany zvolili za právny predpis, ktorým sa majú riadiť ich právne vzťahy zo zmluvy o úvere Obchodný zákonník, s odkazom na ustanovenie § 262 tohto právneho predpisu. Súd v zmluve o úvere nenašiel, žeby v nej boli dohodnuté podmienky pri neplnení zo zmluvy o úvere.

Všeobecné obchodné podmienky boli súdu doručené v znení všetkých dodatkov ako ich úplné znenie, účinné od 1.8.2002 v znení Dodatku č. 1 účinného od 1.1.2003, Dodatku č. 2 účinného od 30.9.2003, v znení Dodatku č. 3 účinného od 1.9.2004 a Dodatku č. 4 účinného od 1.1.2006. Predložené všeobecné obchodné podmienky nie sú podpísané odporkyňou. Úverové podmienky, na ktoré odkazuje zmluva o splátkovom úvere, súdu predložené neboli.

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0915/2011/CE zo dňa 28.6.2011 a k nej patriacou prílohou č. 1 má súd preukázané, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpil na postupníka, ktorým je žalobca v tomto konaní pohľadávku voči žalovanej v tomto konaní, a to v sume 2 866,53 eur s počtom dní omeškania 1 224.

Oznamením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.7.2011 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že postupuje pohľadávku vo výške 2 866,53 eur vyplývajúcu zo spotrebného úveru. Od okamihu doručenia oznámenia mala žalovaná uhrádzať uvedenú pohľadávku postupníkovi. Doručenka o prevzatí oznámenia žalovanou súdu predložená nebola.

Oboznámením sa s Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 20.3.2012 súd zistil, že ide o formulár s predtlačou, v ktorom sa uvádza, že žalovaná ako dlžník uznáva dlh, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere a pozostáva podľa tejto dohody z istiny 2 403,81 eur, nákladov na inkasné konanie 150 eur a z príslušenstva pohľadávky podľa zmluvy. Ďalej je v Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uvedené, že sa zaväzuje splatiť dlh v splátkach s dátumom prvej splátky dňa 25.4.2012, splátky splatné v 25 deň v mesiaci, výška splátky v dohode uvedená nebola. V bode 3.2 dohody je uvedená podmienka, že v prípade, ak dlžník nebude splácať svoj záväzok podľa dohodnutých splátok, stane sa splatným celý zvyšok pohľadávky.

Z pokusu o zmier zo dňa 26.3.2013 súd zistil, že žalovaná bola vyzvaná na zaplatenie celého záväzku do 2.4.2013 v sume 3 207,16 eur, z toho neuhradený úver predstavuje 2 368,81 eur, zmluvný/zákonný

úrok 375,63 eur, riadny úrok 147,86 eur, úrok z omeškania 314,86 eur. Doručienka o prevzatí pokusu o zmier žalovanou súdu predložená nebola.

Z Výpisu z účtu žalovanej súd zistil, že úver bol žalovanej poskytnutý dňa 3.3.2006 vo výške 1 659,70 eur (50 000 Sk). Žalovaná do dňa postúpenia pohľadávky zaplatila veriteľovi celkom sumu 978,19 eur (29 469 Sk). Z výpisu súd ďalej zistil, že žalovanej boli účtované úroky, úroky z omeškania, poplatky za vedenie účtu, poplatky za upomienky, pričom splátky žalovanej neboli najskôr započítavané na istinu, ale na úroky z omeškania, poplatky a úroky.

Žalobcom predložený sadzobník poplatkov obsahuje úrokové sadzby platné pre produkty poskytnuté do 31.1.2006, pričom obsahuje len produkty Sporokomfort, americkú hypotéku a úver plus na bývanie. Vzhľadom k tomu, že žalovanej bol poskytnutý miniúver do 10 minút, uvedený sadzobník nebolo možné v konaní ako dôkaz použiť.

Žalovaná na pojednávaní uviedla, že úver si brala pre potreby domácnosti, podnikateľkou nebola. Úver splácala, keď bola zamestnaná, po strate zamestnania splácala úver po 5 eur mesačne, nemá vedomosť, koľko finančných prostriedkov celkom splatila. Pred podpisom zmluvy nedohadovala podmienky zmluvy, ani úroky, ani poplatky. K Dohode o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku uviedla, že ju navštívil pán, ktorý jej povedal, aby posielala žalobcovi aspoň 5 eur mesačne, výšku splátky nedohadovala, jej zámerom bola možnosť splácať dlh v splátkach. Nemá vedomosť o tom, čo je premlčaný dlh, ani to, aké má následky. Žalovaná predložila súdu rozhodnutie Centra právnej pomoci č. spisu PT/15330/2019, ČRZ 55396/2019 v Trnave, 17.04.2019 a oznámila súdu, že požiadala o osobný bankrot. Podľa tohto rozhodnutia Centra právnej pomoci rozhodlo podľa § 10 ods. 5 a § 24 h) a § 24 i) zákona 327/2005 Z.z. v úplnom znení o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o znení a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii, v znení zákona č. 8/2005 v znení neskorších predpisov, podľa zákona č. 7/2005 Z.z., sa priznáva Olga Herákovéj, rod. Balážovej, nar. 30.11.1958, trvale bytom Nádražná 2300/36, Skalica ako žiadateľke nárok na poskytovanie právnej pomoci. V rozhodnutí sa určuje, že dlžníka zastupuje Centrum právnej pomoci v konaní pred súdom v právnej veci oddĺženia konkurzom až do ustanovenia správcu. Podľa odôvodnenia je žalovaná úspešnou žiadateľkou v konaní o priznaní nároku na právnu pomoc, lebo splnila tri podmienky a to osvedčila, že sa voči nej vedie exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie, ďalej nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré súd nevyhlási konkurz alebo neurčí splátkový kalendár a žiadateľka s Centrom uzavrela dohodu o splátkach podľa § 24 i) zákona č. 327/2005 Z.z. Proti rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z.. Rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia.

Žalobca trval na podanej žalobe a súdu doručených vyjadreniach v celom rozsahu. Súdu predložil všetky relevantné listinné dôkazy preukazujúce žalobou uplatňovaný nárok. Za žalobcu jeho splnomocnenec predniesol, že dňa 20.03.2012 uzatvorila žalovaná so žalobcom platnú dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, ktorú však riadne neplnila. Napriek tomu v roku 2012 uskutočnila niekoľko platieb, z čoho vyplýva, že mala vedomosť o existencii dlhu, avšak úmyselne ho nesplnila. Žalobca vzhľadom na uvedené podal na súd dňa 05.04.2013 žalobu a následne doplňujúce vyjadrenia, v ktorých špecifikoval, z čoho pozostáva žalobou uplatnená pohľadávka. Podľa uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 28.01.2019 sp. zn. 23Co/34/2018 má súd v tomto konaní posúdiť žalobcom vyčíslený nárok a overiť, či bola výška RPMN vypočítaná v súlade s prílohou zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Žalobca svoj nárok pozostávajúci z istiny a príslušenstva v konaní riadne špecifikoval tak v žalobe ako aj následne vo vyjadrení zo dňa 22.02.2014 a doložením platobnej histórie žalovanej. Pokiaľ ide o výpočet RPMN žalobca poukazuje na svoje vyjadrenie v odvolaní zo dňa 12.03.2015 a 10.11.2017. K platnosti postúpenia pohľadávky v súvislosti s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca uvádza, že napriek tomu, že aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky, predmetné ustanovenie zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. V uvedenej súvislosti poukazujeme na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017 sp. zn. 9Co/20/2016, ktorý konštatoval, že nie je zrejmé ani to, ako dospel súd prvej inštancie k záveru o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách sa má považovať za

zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky. Z dôvodovej správy k pôvodnému textu zákona o bankách, ktorá je interpretačným pravidlom, pri tom vyplýva, že predmetným ustanovením sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách, nemožno spojiť s občiansko-právnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v ustanovení nezakladá občiansko-právnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky - v tomto prípade žalovanej - ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle predmetného ustanovenia nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ustanovenia § 50 ods. 1 zákona o bankách. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby súd rozhodol v zmysle petitu uvedeného v žalobe.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 2 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona o zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, ods. 2 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, ods. 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení do 30.6.2006 (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, ods. 2 zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 23a ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení zákona č. 264/2004 Z.z. a zákona č. 616/2004 Z.z. spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, ods. 2 na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (§ 52 až 60 Občianskeho zákonníka), sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Súd preskúmal zmluvu o úvere, na ktorú poukazyval žalobca ako na právny titul, z ktorého mu vznikla pohľadávka voči žalovanej a dospel k záveru, že zmluva obsahuje podstatné časti zmluvy o úvere, pretože je v nej uvedené kto je veriteľ, kto je dlžník, záväzok veriteľa poskytnúť finančné prostriedky a záväzok žalovanej vrátiť ich v dohodnutej dobe, podľa zmluvy o úvere do 20.2.2011 a v zmluve o úvere je záväzok žalovanej zaplatiť úrok. Zmluva o splátkovom úvere je charakterom spotrebiteľským úverom a po jej preskúmaní súd dospel k záveru, že má aj niektoré náležitosti, prepísané pre jej platnosť v ustanovení § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 30.6.2006 (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), t.j. v čase uzavretia zmluvy o úvere. Zmluvu súd hodnotí ako platnú aj po formálnej stránke, pretože bola uzavretá písomne. Slovenská sporiteľňa a.s. bola v zmysle § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch právnickou osobou - veriteľom, poskytujúcou spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania a žalovaná podľa § 3 ods. 2 spotrebiteľom, fyzickou osobou, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Zo žiadnych skutočností zistených v konaní, najmä zo zmluvy o úvere nevyplývalo, žeby žalovaná požadovala poskytnúť úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Z transakcií bolo preukázané, že veriteľ poskytol žalovanej pre jej ekonomické využitie finančné prostriedky do výšky 1659,70 eur (50.000,- Sk) a žalovaná záväzok splatila do výšky 978,19 eur. Podľa žaloby a jej doplnenia zostala dlžná na istine 2368,81 eur, na úroku 147,86 eur a na úroku z omeškania 314,86 eur.

Zmluva o úvere je záväzkovo-právnym vzťahom. Z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, v prejednávanej veci strán splniť peňažný záväzok a veriteľ je oprávnený plnenie požadovať.

Žalobca v žalobe tvrdil, že nadobudol pohľadávku voči žalovanej jej postúpením od banky. Postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere je prípustné aj podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. V zmysle § 524 ods. 1a 2 Občianskeho zákonníka pohľadávku možno postúpiť písomnou zmluvou, na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúceho záväzku nový veriteľ (postupník) a na platnosť zmluvy sa nevyžaduje súhlas dlžníka, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich dlžníkovi z jeho záväzku, dlžník o postúpení pohľadávky ani nemusí vedieť, môže plniť veriteľovi, s ktorým uzavrel zmluvu a ten je povinný plnenie prijať.

Podľa zmluvy o postúpení pohľadávok bola postupcom banka, postupníkom žalobca, podľa zmluvy o postúpení ide o obchodnú spoločnosť zaoberajúcu sa správou a vymáhaním pohľadávok, ide nebankový subjekt. Žalobca tvrdil, že má voči žalovanej peňažnú pohľadávku, nadobudnutú titulom jej postúpenia od iného veriteľa, odvodzoval svoje právo na peňažné plnenie od žalovanej zo zmluvy o úvere. V zmysle § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone a v zmysle § 479 Obchodného zákonníka a ustanovenia § 488 Občianskeho zákonníka je zmluva o úvere záväzkovým právnym vzťahom, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok za podmienky, že vznikol záväzok platný a z takého je povinný dlžník niečo dať a veriteľ požadovať (§ 494 OZ). Žalobca žalobou uplatnil po žalovanej peňažné plnenie uvedené v bode 1. rozsudku tvrdiac, že sa stal novým veriteľom žalovanej titulom nadobudnutia pohľadávky zo záväzkovo-právneho vzťahu vzniknutého zo zmluvy. Tvrdil, že nadobudol voči žalovanej pohľadávku postúpením od banky. O existencii tvrdenej pohľadávky vo výške 2831,53 eur súd nemal pochybnosti, vyplynula zo zmluvy o úvere a z transakcií, nebolo pochybností ani o existencii zmluvy o postúpení. Banka ako postupca právo veriteľa na postúpenie veriteľa využila v zmysle § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pohľadávku postúpila vo forme požadovanej zákonom písomnou zmluvou. Podľa § 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov tento zákon upravuje niektoré vzťahy súvisiace so vznikom, s organizáciou, riadením, podnikaním a so zánikom bánk so sídlom na území Slovenskej republiky a niektoré vzťahy súvisiace s pôsobením zahraničných bánk na území Slovenskej republiky na účel regulácie a kontroly bánk, pobočiek zahraničných bánk a iných subjektov s cieľom bezpečného fungovania bankového systému.

Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe,

ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

V súvislosti so zistenou skutočnosťou, že postupcom v zmluve o postúpení pohľadávok na žalobcu bola banka, súd sa zaoberal skutočnosťou, či je alebo nie je žalobca vo veci aktívne legitimovanou stranou. V súvislosti so skúmaním vecnej legitímácie žalobcu vo veci strán súd poukazuje aj na záver odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/623/2014-132 z 30.11.2015, v ktorom je rozhodované o odvolaní žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o. proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3C/455/2012, v ktorom je zdôvodnené, že banka mohla postúpiť na žalobcu len splatnú pohľadávku v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a vo veci účastníkov v konaní sp. zn. 3C/455/2012 došlo k podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky pred splatnosťou pohľadávky banky voči dlžníkovi, t.j. v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd uzavrel, že ak je zmluva o postúpení pohľadávky v rozpore so zákonom je absolútne neplatná a žalobcovi nesvedčí aktívna legitímácia na podanie žaloby alebo tiež, že dôkazné bremeno o preukázaní aktívnej legitímácie leží na žalobcovi ako postupníkovi zo zmlúv o postúpení pohľadávok, kde vystupovala na strane postupcu banka. Takýto záver vyplýva pre veci žalobcu aj z neskorších rozsudkov Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/381/2016-131 zo dňa 20.3.2017, kde bolo rozhodované o odvolaní žalobcu (EOS KSI Slovensko s.r.o.) proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3C/17/2014-92 z 27.1.2016, rozsudku tohto odvolacieho súdu 10Co/328/2015 - 161, kde bol žalobca stranou sporu vo veci Okresného súdu Skalica č.k. 3C/69/2013 - 122 z 13.4.2015, z ďalších rozsudkov odvolacieho súdu, napríklad sp. zn. 11Co/128/2018 -172 zo dňa 19.3.2019 k rozsudku OS Skalica sp.3C/116/2014 zo dňa 19.2.2018, sp. zn. 10Co/82/2018-179 -179 zo dňa 30.1.2019 - k rozsudku OS Skalica sp. zn. 3C/288/2013 -109 zo dňa 22.1.2018, sp. zn. 25Co/93/2018- 168 - k rozsudku OS Skalica sp. zn. 3C/131/2013-131 zo dňa 17.1.2018, sp. zn. 11Co/92/2018-217 zo dňa 5.2.2019 - k rozsudku OS Skalica sp. z. 3C/123/2013 - 163 z 12.2.2018, sp. zn. 24Co/133-2018 zo dňa 16.1.2019 proti rozsudku Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C/265/2013 - 116 zo dňa 22.1.2018 na odvolania totožného žalobcu ako vystupuje v procesnom postavení vo veci 3C/169/2013.

Na to, aby sa niekto stal účastníkom konania (resp. stranou sporu) netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide, žalobca sa sporovou stranou stáva podaním žaloby, druhú stranu v žalobe označuje a tá je žalovaný. Úspech žalobcu v spore však závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre stav vyplývajúci z hmotného práva, keď je jedna zo strán subjektom práva a na opačnej procesnej strane subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska jej posúdenia nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá právnická alebo fyzická osoba len subjektívne cíti byť stranou hmotno-právneho vzťahu, ale to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, t.j. žalobca, nie je nositeľom toho hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, t.j. žalovaný, nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 192/2004).

Žalobca sa v konaní po žalovanej domáhal splnenia záväzku, tvrdiac, že sa stal zo zmluvy o postúpení pohľadávky bankou novým veriteľom žalovanej. V konaní bolo Zmluvou o splátkovom úvere a Zmluvou o postúpení pohľadávky preukázané, že žalovaná pohľadávka vznikla zo zmluvy o úvere. Zmluva o úvere je v zmysle ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka dvojstranným právnym úkonom, právny úkon je právnou skutočnosťou, s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik práv a povinností.

Z ustanovení § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že u zmluvy o úvere ide o záväzkovoprávny vzťah, ktorého podstatou je, že na základe platnej zmluvy veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok. Obe strany zmluvy o úvere majú tak práva voči sebe ako aj povinnosti. Záväzkový právny vzťah musia tvoriť najmenej dva subjekty. Jeden z nich je subjektom práva a druhý subjektom povinnosti. Pritom však subjekt práva (veriteľ) má spravidla nielen právo, ale zároveň aj povinnosť, a subjekt povinnosti (dlžník) má nielen povinnosť, ale má aj právo. Zo zmluvy o úvere je dlžník povinný druhej strane - veriteľovi vrátiť poskytnuté finančné prostriedky a

zaplatiť úrok, podľa zákona o spotrebiteľských úveroch je povinný zaplatiť celkové náklady. Žalobca v konaní tvrdil, že sa stal na základe zmluvy o postúpení pohľadávky oprávneným požadovať po žalovanej mu niečo dať a že je oprávnený to požadovať z dôvodu, že je namiesto banky veriteľom žalovanej. Za rozhodné pri vyriešení otázky, či sa v zmysle uvedeného v bodoch 32 až 34 rozsudku stal žalobca veriteľom žalovanej súd považoval skutočnosť, že postupcom bola banka, ktorej zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov ukladá povinnosť pred postúpením svojej pohľadávky niečo konať.

Banke sa v ustanovení ukladá pred postúpením svojej pohľadávky vzniknutej z jej bankovej činnosti urobiť jednostranný právny úkon voči dlžníkovi pri jeho omeškaní. Z prílohovej časti k zmluve o postúpení pohľadávky, týkajúcej sa záväzku žalovanej je zrejmé, že banka považovala žalovanú za dlžníka, ktorý sa dostal do omeškania s platením peňažného dlhu podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože neplnila splátky dohodnuté v zmluve o úvere riadne a včas, z transakcií je zrejmé, že žalovaná oproti obdržaným finančným prostriedkom uhradila 978,19 eur, ktorá suma bola započítaná na istinu v sume 969,70 eur a na úrok z omeškania 8,49 eur, zostala tak podľa žaloby a doplnenia žaloby dlžná na istine 2368,81 eur, na úroku 147,86 eur a na úroku z omeškania 314,86 eur, do omeškania sa dostala prvý krát v máji 2006. V zmysle zmluvy o splátkovom úvere, uzavretej medzi SLSP a.s. a žalovanou bolo dohodnuté plnenie záväzku (dlhu) žalovanou v splátkach, ktorých výška a čas zročnosti boli dohodnuté. V zmluve sa uvádza, že sa strany dohodli, že splátky pohľadávky z úveru realizuje inkasným spôsobom z inkasného účtu.

Súd posudzujúc ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v časti týkajúcej sa písomnej výzvy banky je názoru, že ustanovenie je naviazané na čas plnenia. Súd má za to, že v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, nejde iba o prelomenie bankového tajomstva, ale v súvislosti s možnosťou postúpenia pohľadávky, patriacej banke na subjekt, ktorý bankou nie je, z ustanovenia pre banku vyplýva povinnosť pre postúpením pohľadávky na subjekt, ktorý bankou nie je vyzvať dlžníka písomne pri jeho omeškaní s plnením peňažného záväzku aspoň 90 dní a aby bol bankou na splnenie povinnosti písomne vyzvaný. Súd zastáva názor, že v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky žalovanému (dlžníkovi). Ustanovenie by malo viesť banku k tomu, aby ako veriteľ dlžníka urobila úkon, smerujúci k ukončeniu záväzkového vzťahu s dlžníkom pri nesplácaní úveru. Z ustanovenia vyplýva, že banka je v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po doručení výzvy dlžníkovi za podmienok stanovených v zákone o bankách alebo zmluvu vypovedať alebo od zmluvy odstúpiť. Súd tu poukazuje na dôvodovú správu k ustanoveniu, v čase jej dania išlo o § 92 ods. 7, kde sa doslova uvádzalo: „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou“. V zmysle uvedeného mal súd za to, že banka by mohla v prípade porušenia zmluvnej povinnosti dlžníka splácať úver riadne a včas, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru zo zmluvy o úvere uzavretej so žalovanou po doručení jej výzvy, za podmienok stanovených v zákone o bankách, alebo zmluvu vypovedať alebo od nej odstúpiť, pokiaľ by ale bolo v zmluve o úvere dohodnuté so žalovanou, t.j. dlžníčkou, že má veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť, vypovedať zmluvu o úvere pokiaľ to zákon pripúšťa alebo odstúpiť od zmluvy opäť za zákonom stanovených podmienok alebo za podmienok, dohodnutých so žalovanou. Preto súd preto dal na žalobcovi na žiadosť jeho splnomocnenca lehotu, aby predložil dôkazy preukazujúce, že boli splnené predpoklady k postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, t.j. predchádzajúca písomná výzva banky po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady súd považoval za zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré majú byť splnené v čase pred postúpením pohľadávky.

Žalobca výzvou nedisponuje. Vyjadrenie za žalobcu k aplikácii § 92 ods. 8 zákona o bankách je v rozsudku, žalobca má za to, že podľa systematického zaradenia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách ide iba o prelomenie bankového tajomstva, k tomu súd odkazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 147/2017, na občianskoprávne kolégium NS SR, ktoré na svojom zasadnutí z 9.10.2018 prijalo k tomuto rozhodnutiu rozhodnutie s právnu vetou: „Ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale len právo klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon“.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému ods. 2 s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia, ods. 2 nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi, ods. 2 ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

Na rozpor postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak zákon o bankách vyžaduje pre platnosť postúpenia pohľadávky banky splniť určité podmienky, bol postupník v sporovom konaní, v ktorom postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., ekvivalent má v § 132 CSP podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka (pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/381/2016-126).

Žalobca sa v konaní po žalovanej domáhal splnenia záväzku, tvrdiac, že sa stal zo zmluvy o postúpení pohľadávky bankou novým veriteľom žalovanej. V konaní bolo dokázané, že pohľadávka vznikla zo zmluvy o úvere. Ďalej súd skúmal, či došlo k účinnému postúpeniu pohľadávky banky na žalobcu a či mu svedčí postavenie veriteľa. V ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka sa dáva tomu, kto má pohľadávku, právo postúpiť ju písomnou zmluvou, na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúcего záväzku nový veriteľ, zo zmluvy o postúpení postupník. Postupca stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom a právami s ňou spojenými, nie je oprávnený vymáhať ju po postúpení a nie je oprávnený ani prijať plnenie od dlžníka. Keďže účinným postúpením pohľadávky postupca prestáva byť veriteľom, je povinný postupníkovi vydať alebo na neho previesť všetky prostriedky právnej ochrany a zabezpečovacie prostriedky, ktoré sa viažu k pohľadávkou a má povinnosť podľa § 526 ods. 1 OZ oznámiť postúpenie dlžníkovi.

Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje súhlas dlžníka, keďže zmena v osobe veriteľa sa netýka jeho oprávnení a povinností vyplývajúcich pre neho zo záväzku. Na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky sa nevyžaduje ani to, aby dlžník poznal jej obsah, pokiaľ mu je oznámené postúpenie postupcom. Občiansky zákonník v § 525 ods. 2 stanovuje pod sankciou neplatnosti právneho úkonu taký prevod práv a povinností, ktorý je v rozpore so zákonom alebo s dohodou dlžníka. V konaní nebola preukázaná žiadna dohoda veriteľa a dlžníka, z ktorej by vyplývalo, že dal dlžník súhlas k postúpeniu pohľadávky. Ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka zakazuje postúpiť okrem iného také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil a pohľadávka banky voči jej klientom je takýmto druhom pohľadávky. Na banku sú kladené u jej pohľadávok voči klientovi špecifické povinnosti a požiadavky a jej podnikanie v § 27 a nasl. Zákona o bankách, patrí medzi ne aj bankové tajomstvo podľa ustanovenia § 91 a nasl. Zákona o bankách. Požiadavky a povinnosti vyplývajú pre banku priamo zo zákona, nie z dohody s klientom. Zmena v osobe veriteľa zo zmluvy o úvere uzavretej so žalovanou je v rozpore so zákonom, pretože prevodom na subjekt, ktorý bankou nie je, došlo k zhoršeniu postavenia žalovanej ako klienta banky, garantovaného jej zákonom o bankách v povinnostiach banky voči svojmu klientovi, napríklad v ustanoveniach o bankovom tajomstve. Nie je v záujme žalovanej, aby banka postupovala pohľadávku na tretí subjekt, ktorý napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska podľa zákona o bankách a postupník zo zmluvy o postúpení pohľadávky

nie je povinný dodržiavať na rozdiel od banky bankové tajomstvo voči klientovi a nie je povinný tak ako banka zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach klienta. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ bráni postupovaniu pohľadávok z takých právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka, ak došlo k postúpeniu na nebankový subjekt, podstatným spôsobom sa zmenil obsah právneho vzťahu medzi veriteľom - postupcom a dlžníkom. Banke sa povoľuje postúpiť preto iba pohľadávku za splnenia určitých podmienok, daných zákonom o bankách v jeho ustanovení § 92 ods. 8 a predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu je omeškanie dlžníka aspoň 90 dní a banka má povinnosť na splnenie písomne vyzvať, inak pohľadávka banky nie je postupiteľná. Za nesplnenia týchto zákonných predpokladov je postúpenie pohľadávky banky zakázané na nebankový subjekt (žalobcu), postúpeniu bránilo ustanovenie § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, odporujúce obsahu zákona. Správanie banky, dôsledkom ktorého je postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy nespĺňa ani požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyžaduje zákon o bankách.

Pokiaľ právny úkon odporuje zákonu a je neplatný, nedovolený, nemohol žalobca z neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávok nadobudnúť práva veriteľa. Banke ako veriteľovi a prípadnému postupcovi z ustanovenia § 92 ods. 8 (predtým ods. 7) zákona o bankách zákon ukladá pre platnosť postúpenia splniť určité zákonné podmienky a žalobca, ktorý ako strana sporu uplatňuje v súdnom konaní postúpenú pohľadávku bol povinný v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. (účinného do 30.6.2016), od 1.7.2016, t.j. od účinnosti ustanovenia § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku splniť v sporovom konaní procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Strana sporu, v tomto prípade žalobca, síce predložila súdu zmluvu o splátkovom úvere, podľa ktorej je konečná splatnosť úveru 20.2.2011, z čoho vyplýva, že v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu bola pohľadávka banky splatnou, nepredložil však dôkaz o tom, že banka písomne vyzvala žalovanú ako svojho klienta sa splnenie jej záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, preto žalobca nesie nepriaznivé následky v podobe rozhodnutia súdu, vychádzajúceho zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Žalobca bol povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie a aj splnenie podmienok, vyžadujúcich zákonom pre platné postúpenie. Možno síce považovať za dokázanú požiadavku 90-dňového omeškania, nebolo však preukázané, že by bola žalovaná aj písomne (podľa § 92 ods. 8 cit. zákona) vyzvaná na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Predloženie oznámenia o postúpení pohľadávky (spolu s podacím hárkom) adresovaného žalovanej, nie je preukázaním takejto výzvy a naopak súd je toho názoru, že nedoručenie takejto výzvy zo strany banky žalovanej, je porušením povinnosti v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, pre dlžníka - žalovanú môže mať význam iba vtedy, ak mu je obsah úkonu veriteľa známy.

Súd vyvodil, že žalobca nedokázal, že boli splnené predpoklady na postúpenie pohľadávky, pohľadávka banky nie je postupiteľná, jej postúpenie je objektívne (zo zákona) neprípustné, postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom (§ 525 Občianskeho zákonníka a zákonom o bankách) a ako také podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatné medzi stranami zmluvy o postúpení pohľadávok, a aj navonok voči dlžníkovi. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, ktorý konštatoval, že „Podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z.)“.

Tým, že nejaký subjekt práva, či právnická alebo fyzická osoba podá na súd žalobu, nestáva sa automaticky aj nositeľom oprávnení alebo povinností z hmotného práva. Nedokázanie žalobcom splnenie podmienok bankou pred postúpením pohľadávok má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie žalobcu z hmotnoprávneho vzťahu zmluvy o úvere že sa stal novým veriteľom žalovanej a že mu svedčí právo vymáhať zo záväzkovo právneho vzťahu od žalovanej akúkoľvek pohľadávku a žalovanej v zmysle jej povinností ako dlžníka zo zmluvy o úvere nesvedčí povinnosť plniť v prospech žalobcu. Žalobca nedokázal, že sa stal platne a účinne veriteľom uplatňovanej pohľadávky v akejkoľvek výške, nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu na jej uplatňovanie a preto súd žalobu zamietol.

Pre dôvody neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou v zmysle vyššie uvedeného zdôvodnenia, nezaoberal sa súd hodnotením dôkazu oznámením o postúpení pohľadávky, pretože oznámenie by malo právny význam podľa ustanovenia v bode 42. iba v prípade, že by pred postúpením pohľadávky banky boli splnené zákonné podmienky.

Pokiaľ súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol na tvrdenie, že sa stal veriteľom peňažnej pohľadávky v akejkoľvek výške, nepatrí mu ani jej príslušenstvo, t.j. v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka úrok z omeškania a preto bola žaloba zamietnutá aj v tejto jej časti.

Súd sa v konaní zaoberal aj Dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, avšak aj pre platnosť dohody o uznaní záväzku sa vyžaduje, aby nebola v rozpore so zákonom. Zámer žalobcu dosiahnuť vymožitelnosť pohľadávky podpísaním dohody, súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku, keď dospel k záveru, že pri podpísaní dohody boli naplnené zákonné znaky inštitútu o nekalej obchodnej praktike a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane žalobcu a využitie takej obchodnej praktiky zo strany žalobcu, ktoré podstatne narušilo ekonomické správanie sa žalovanej ako priemerného spotrebiteľa. Samotná dohoda je vopred žalobcom vypracovaný štandardizovaný formulár, v ktorom je ním zakomponovaná aj formulácia o uznaní premlčaného dlhu. V tlačive sú strojom doplnené údaje, dohoda je jej predkladateľom (dodávateľom) formulovaná tak, že v príslušenstve pohľadávky podľa zmluvy bude príslušenstvo vyčíslené pri vystavení splátkového kalendára. Dohoda o uznaní dlhu musí zodpovedať všetkým náležitostiam platného právneho úkonu, najmä musí byť určitá a zrozumiteľná. Po oboznámení sa s listinou súd vyvodil záver, že je neurčitá. V „dohode“ nie je uvedená žiadna výška dohodnutej splátky, žalobca nepreukázal dohodu so žalovanou o výške splátok. Aby bola splátka dohodnutá, vyžaduje sa k nej zhodný prejav vôle najmenej dvoch strán. Chýba tak prejav vôle druhej strany k vzniku právneho úkonu, ktorý zamýšľal žalobca vyvolať ohľadom časti dohody, nazvanej Forma splatenia záväzku. Takto naformulovaný právny úkon ako prejav vôle, smerujúci k vzniku uznania záväzku je pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný. Uznanie dlhu žalovanou súd hodnotí tiež ako neplatný právny úkon, vopred pripravený dodávateľom pre spotrebiteľa do „Dohody“, pri ktorom zo strany žalovanej chýbal úmysel uznať záväzok, išlo jej len o dosiahnutie splátok. Konanie žalobcu sa podľa § 39 Občianskeho zákonníka prieči dobrým mravom. Súd dohodu vyhodnotil ako neplatnú a uznanie záväzku za neúčinné a v konaní na „dohodu“ neprihliadal.

Súd prvého stupňa nerešpektoval právny názor Krajského súdu v Trnave vyjadrený v jeho rozhodnutí zo dňa 28. januára 2019, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 25. septembra 2017 z dôvodu, že súd prvého stupňa sa nezaoberal vo svojom rozhodnutí aktívnou legitimáciou žalobcu v konaní o žalobe, nezaoberal sa ňou ani odvolací súd. Vzhľadom na množstvo judikatúry, na ktorú súd nebude opakovať na tomto mieste, už na ňu poukázal v bode 31 rozsudku nevykonal súd dokazovanie ohľadom správnosti nároku žalobcu podľa pokynu odvolacieho súdu, ale skúmal najskôr, či je alebo nie je žalobca aktívne vecne legitimovaný v konaní.

Súdu je známe, že súd príslušný na konanie vyhlásil konkurz na majetok žalovanej. Stalo sa tak uznesením z 21. júna 2019, teda pred tým, ako súd prvého stupňa druhý krát rozhodol rozsudkom vo veci samej dňa 26.6.2019. Súd má povinnosť podľa § 222 CSP vyhotoviť rozsudok písomne a v písomnej forme sa podľa § 223 doručuje stranám. Preto súd v zmysle § 167e zákona č. 7/2005 Z. z. nerozhodoval o zastavení konania.

Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancii po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Žalovaná bola v konaní stranou úspešnou. O náhrade trov konania súd preto rozhodol s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 256 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalovanej priznal oproti žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancii v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p..

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie písomne v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Skalica, dvojmo.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak rozhodnutie súdu priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, po vykonateľnosti tohto rozhodnutia oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého na vykonanie exekúcie poverí súd (§ 55 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z.) .